

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **KOLASOL s. r. o.**, se sídlem Slovanské údolí 233/16, Plzeň, zastoupené JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem se sídlem Purkyňova 593/10, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, č. j. 21409/17/5100-41458-711539, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2018, č. j. 30 Af 32/2017 – 90,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2018, č. j. 30 Af 32/2017 – 90, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Plzeňský kraj vydal ve dnech 20. 3. 2017 a 28. 3. 2017 celkem 11 zajišťovacích příkazů, kterými uložil žalobkyni, aby okamžikem jejich vydání zajistila úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2016 až prosinec 2016, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty v celkové výši 9 279 055 Kč na depozitní účet správce daně. Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně u Krajského soudu v Plzni, který žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a další podání účastníků

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.).

[4] Stěžovatelka zejména namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje dostatek důvodů rozhodnutí a je nesrozumitelný. Převážná část odůvodnění rozsudku je zkopírována (citována) z odůvodnění zajišťovacích příkazů. Ve vztahu k vlastnímu posouzení se soud omezil pouze na konstatování, že stěžejní žalobní tvrzení nebyla shledána důvodnými a že správce daně nepochybil. V dané věci není především zřejmé, která žalobní tvrzení soud považoval za stěžejní a kterými se proto sám zabýval. Krajský soud se nevěnoval ani námitkám vzneseným v doplnění žaloby, nijak ani nevyhodnotil, zda je toto doplnění přípustné.

[5] Krajský soud se například vůbec nevypořádal s námitkami týkajícími se neaplikace testu proporcionality, nedostatečně popsaného údajného daňového podvodu, nereálnosti budoucího stanovení daně, neaktuálnosti podkladů a okolností týkajících se budoucí nedobytnosti ve vztahu k tvrzené výši daně.

[6] Námitku, že v obdobích, pro něž byly zajišťovací příkazy vydány, již stěžovatelce byla stanovena daň a den splatnosti již uplynul, vypořádal krajský soud s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2015, č. j. 22 Af 8/2015 - 69, který dle soudu prošel i testem před Nejvyšším správním soudem. Nejvyšší správní soud však rozsudek přezkoumával pouze v rozsahu uplatněných námitek a k této otázce se vůbec nevyjádřil.

[7] Stěžovatelka tak namítá, že z uvedených důvodů nemůže v kasační stížnosti kvalifikovaně brojit proti absentujícím úvahám soudu, přesto však opětovně poukazuje na vydání zajišťovacích příkazů v rozporu se zákonem.

[8] V další části kasační stížnosti stěžovatelka shrnuje judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zajišťovacích příkazů (rozsudek ze dne 28. 3. 2019, č. j. 10 Afs 172/2018 - 42; ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014 - 31; ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015 - 35; ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 - 66). Na jejím půdorysu stěžovatelka tvrdí, že správce daně své odůvodněné obavy nevztahoval k výši nestanovené daně. Přitom byla zjevně přiměřená pravděpodobnost, že by v budoucnu zajištěná daň mohla být uhrazena postupně. Správce daně neposuzoval v testu proporcionality, zda nešlo užít jiného méně invazivního nástroje. Měl také poměřit pravděpodobnost stanovení daně a sílu důvodů svědčících o tom, že daňový subjekt znemožní uspokojení daňového nedoplatku. Stěžovatelka dále trvá na tom, že neodvedená daň nemůže být dostatečným důvodem pro zjištění účasti na daňovém podvodu. Ani v případě, že by byl naplněn předpoklad stanovení daně, nelze jím bez dalšího odůvodnit závěr o nedobytnosti daně. Při posuzování této podmínky je třeba vzít v úvahu dosavadní daňovou kázeň stěžovatelky, její majetkovou strukturu, solventnost, výsledky hospodaření, postavení na trhu, ekonomický vývoj atd. Správce daně však vycházel z neaktuálních podkladů (správce daně měl posuzovat stav na bankovních účtech za rok 2017). Správcem daně uvedené okolnosti (nevlastnění nemovitých věcí, nepořizování dlouhodobého majetku, neexistence webových stránek) neodůvodňovaly tvrzené obavy. Závěrem stěžovatelka uvádí, že je absurdní požadavek ze strany státu na dobře nastartovanou společnost, aby si v počátcích svého působení pořizovala nemovitosti nebo použila veškeré své zdroje na dlouhodobý nehmotný majetek, který ke své činnosti zjevně vůbec nepotřebuje. Dle žalovaného by tak téměř každá mladá a progresivní společnost byla kategorizována jako rizikový subjekt.

pokračování

[9] **Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za přezkoumatelný. Části žaloby se v podstatné míře shodovaly s odvoláním, krajský soud proto správně odkázal na napadené rozhodnutí. K ekonomické situaci stěžovatelky žalovaný opakuje, že v napadeném rozhodnutí dostatečně popsal majetkovou nedostatečnost ve vztahu k výši dosud nestanovené daně a nízkou rentabilitu z pohledu DPH. Možnost dobrovolné úhrady byla v případě stěžovatelky nepravděpodobná z důvodu její účasti na podvodném řetězci, kterou nelze považovat za nahodilou. Znalost konkrétních údajů z daňového řízení jiného daňového subjektu svědčí o nestandardním propojení stěžovatelky s dalšími subjekty v řetězci a utvrzuje žalovaného v tom, že stěžovatelka o své účasti na podvodu s největší pravděpodobností věděla. K testu proporcionality žalovaný uvádí, že z judikatury správních soudů plyne, že při splnění podmínek § 167 daňového řádu nemůže být zásada přiměřenosti porušena. K námitce, že zajišťovací příkazy nezohledňovaly stěžovatelčiny aktuální poměry, žalovaný uvádí, že s ohledem na datum vydání zajišťovacích příkazů správce daně vycházel z posledních známých skutečností.

[10] V následné **replíce stěžovatelka** setrvala na svých námitkách a doplnila, že v následující daňové kontrole a nalézacím řízení žalovaný netvrdí chybějící daň ani existenci jakéhokoli řetězce a je vedeno dokazování pouze o splnění hmotněprávních podmínek pro odpočet DPH. Dále stěžovatelka opakuje, že samotný závěr o likviditě majetku nemůže odůvodnit obavu o budoucí nedobytnost daně. Stěžovatelka neutlumovala svou činnost, nevyváděla prostředky, je kontaktní, nemá virtuální sídlo a má fungující obchodní vedení.

[11] Závěrem stěžovatelka namítá nicotnost zajišťovacích příkazů. Žalovanému muselo být odvolání ze dne 29. 3. 2017 doručeno nejpozději dne 10. 4. 2017. Uplynutím 30 dnů došlo k zániku účinnosti zajišťovacích příkazů dle § 168 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný, který o odvolání rozhodl až dne 12. 5. 2017, tak nebyl oprávněn potvrdit neúčinné zajišťovací příkazy a neměl tedy pravomoc k vydání rozhodnutí.

[12] Na stěžovatelčinu repliku reagoval **žalovaný vyjádřením**, ve kterém uvedl, že předpoklad budoucího stanovení daně založený na účasti v daňovém podvodu dle § 167 daňového řádu nevylučuje následné doměření daně z důvodu nesplnění hmotněprávních podmínek. Ty musí správce daně zkoumat přednostně. Dále uvádí, že vydání rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacím příkazům po uplynutí 30 denní lhůty by nezpůsobilo jeho nicotnost, ale pouze nezákonnost. Nadto žalovaný uvádí, že odvolání proti zajišťovacím příkazům byla správci daně doručena dne 13. 4. 2017 z datové schránky stěžovatelky, rozhodnutí tak bylo dne 12. 5. 2017 vydáno v zákonné lhůtě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[14] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejprve se Nejvyšší správní soud musel zabývat námitkou nicotnosti zajišťovacích příkazů, neboť ukázala-li by se jako důvodná, další přezkum by postrádal smysl. Nicotné je takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správce daně vůbec věcně příslušný, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně (§ 105 odst. 2 daňového řádu).

[16] Dle § 168 odst. 1 daňového řádu: „*Pokud není vydáno rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu do 30 dnů ode dne, kdy bylo podáno, zajišťovací příkaz se stává neúčinným; § 35 odst. 2 se nepoužije.*“

[17] V případě, že žalovaný nerozhodne o podaném odvolání do 30 dnů, zajišťovací příkaz se stává neúčinným *ex lege* a nevyvolává tak nadále žádné právní následky. Žalovaný by v takovém případě měl postupovat dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu a řízení o odvolání zastavit. Neučiní-li tak ovšem, a o podaném odvolání přesto meritorně rozhodne, neznamená to, že by zajišťovací příkazy „obživly“. Takové rozhodnutí však není vydáno nad rámec pravomoci žalovaného ani mimo jeho věcnou příslušnost, nejedná se tedy o vadu nicotnosti, jak tvrdí stěžovatelka, ale může jít pouze o rozhodnutí nezákonné.

[18] Protože se tak nejedná o námitku (na rozdíl od případné nicotnosti), ke které by soud měl přihlížet *ex officio*, je nutno konstatovat, že námitka je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatelka ji neuplatnila v žalobě, ač jí v tom nic nebránilo. Nadto Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že odvolání proti zajišťovacím příkazům bylo správci daně poprvé doručeno z datové schránky dne 13. 4. 2017, jak uvádí žalovaný, přitom tímto datem je datováno i samotné podání obsahující odvolání. Ve spise je založena též kopie obálky s podacím razítkem dne 29. 3. 2020, ovšem tato dle průvodního dopisu obsahovala pouze plnou moc udělenou stěžovatelkou jejímu zástupci.

[19] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítala nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, a to zejména pro nedostatek důvodů. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51).

[20] Krajský soud v odůvodnění zamítavého rozsudku nejprve na 16 stranách zrekapituloval podání účastníků řízení, následně uvedl rozhodnou právní úpravu a judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se k ní vztahuje. V odst. 90 konstatoval, že: „*leitmotivem žaloby, resp. jejího doplnění je zpochybnění existence podmínek pro aplikaci § 167 odst. 1 daňového řádu. Tyto námitky důvodné nebyly.*“ Dále uvedl, že: „*podstatná část žalobních námitek stran existence podmínek pro aplikaci § 167 odst. 1 daňového řádu byla žalobkyní uplatněna již v odvolání proti zajišťovacím příkazům. Soud se proto zaměřil jak na odůvodnění zajišťovacích příkazů, tak na odůvodnění napadeného rozhodnutí.*“

[21] Po těchto úvodních poznámkách krajský soud ocitoval na třech a půl stranách odůvodnění zajišťovacích příkazů a na dalších dvou a půl stranách odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Následně soud připojil poznámku, že „*závěru žalovaného, že prvoinstanční*

pokračování

správce daně přesvědčivě odůvodnil, proč měl být v žalobkynině věci aplikován postup podle § 167 odst. 1 daňového řádu, nebylo co vytknout (v podrobnostech soud odkazuje na str. 8 – 16 napadeného rozhodnutí). Stejně tak se žalovaný podrobně vypořádal s odvolacími námitkami. Stěžejní uplatněná žalobní tvrzení proto nebyla shledána důvodnými.“ Dále se soud samostatně vyjádřil k námitkám týkajícím se skutečnosti, že stěžovatelka bude v případě nemožnosti uhrazení zajištěné částky shledána nespolehlivým plátcem, k otázce vlivu úspěšnosti následné exekuce na zákonnost vydání zajišťovacího příkazu, k otázce likvidačního účinku zajišťovacích příkazů a námitce, že ve zdaňovacích obdobích, pro něž byly zajišťovací příkazy vydány, byla daň již dříve stanovena a den splatnosti již uplynul.

[22] Ačkoliv Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může soud v případech shody mezi svým názorem a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49), neznamená to, že může zcela rezignovat na svou přezkumnou činnost a funkci.

[23] Krajskému soud lze dát zapravdu v tom, že většina žalobních námitek se shodovala s námitkami odvolacími. Pokud se žalovaný s těmito námitkami pečlivě vyrovná a soud shledá závěry žalovaného správnými, je možné, aby si tyto závěry osvojil, namísto aby se pokoušel jinými slovy říci totéž. Nepostačí však převzít obecnou část odůvodnění správních rozhodnutí a případně doplnit strany správního rozhodnutí, na kterých žalovaný vypořádal obdobně znějící námitky, jako námitky žalobní. Ačkoliv stěžovatelčina žaloba je rozsáhlá a ve velké míře obecná, obsahuje i konkrétní žalobní námitky, na něž krajským soudem citované části správních rozhodnutí nedávají odpověď.

[24] K otázce pravděpodobnosti budoucího stanovení daně stěžovatelka v žalobě zejména namítala, že daňové orgány dostatečně nepopsaly údajný podvod, do kterého měla být stěžovatelka zapojena. Tvrdila, že v zajišťovacích příkazech nejsou uvedeni dodavatelé jejího dodavatele LUCK EVER s. r. o., u kterých se měla ztrácet daň. Stěžovatelčini obchodní partneři uvedení v zajišťovacích příkazech, tj. společnosti LUCK EVER s. r. o., WORTEX spol. s r. o. a Kopacil plus s.r.o. neměly za období od 1. 2. 2016 do 30. 9. 2016 žádné neuhrazené závazky vůči správci daně. U společnosti LUCK EVER s. r. o. proběhla v roce 2016 dokonce kontrola za účelem odstranění pochybností a správcem daně bylo dne 11. 1. 2017 rozhodnuto pod č. j. 1418/14/2302-60561-401185 tak, že daňový subjekt splnil všechny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně z přijatých plnění. Dále stěžovatelka rozporovala tvrzení žalovaného, podle něž její znalost detailů daňového řízení dodavatele potvrzuje, že věděla o daňovém podvodu. V doplnění žaloby pak stěžovatelka poukazovala na skutečnost, že v rámci daňové kontroly na DPH za období únor až září 2016 (tedy v období shodném s tím, na které byly vydány zajišťovací příkazy), vydal správce daně dne 20. 4. 2018 výsledek kontrolního zjištění, s tím, že stěžovatelka neprokázala splnění hmotněprávních podmínek pro nárok na odpočet daně. Celý postup správce daně je tak podle stěžovatelky chaotický, jestliže totiž zajišťovací příkazy byly vydány z důvodu účasti na podvodném řetězci, lze vzhledem k judikatuře SDEU předpokládat, že hmotněprávní podmínky má správce daně za splněné.

[25] K otázce odůvodnění obavy o dobytost daně pak stěžovatelka v žalobě uvedla, na jakých skutečnostech žalovaný své rozhodnutí založil a proč s posouzením jednotlivých

skutečností nesouhlasí. Zejména stěžovatelka akcentovala, že s ohledem na její předmět podnikání pro ni nemá ekonomický smysl pořizovat si dlouhodobý majetek, což ovšem neznamená ztížení vymáhání případně doměřené daně, neboť lze využít i jiné postupy, například obstavení pohledávek či exekuci příkázáním z účtu. Dále ze skutečnosti, že provádí hotovostní platby svým obchodním partnerům, nelze usuzovat na nestandardnost transakcí, neboť veškeré hotovostní platby jsou řádně zaúčtovány a spárovány s příslušnými daňovými doklady a odpovídají provedenému zdanitelnému plnění, k čemuž přiložila potřebné doklady. Pokud zákon povoluje určitý způsob obchodování, pak nelze daňovému subjektu dávat k tíži, že tuto možnost využívá.

[26] Stěžovatelka v žalobě dále namítala, že správce daně dostatečně nevysvětlil stanovenou výši daně. Je na ni přenášena daňová zátěž z celého obchodního řetězce, správce daně uvedl, že se řídil kvalifikovaným odhadem, tj. výší uplatněných odpočtů daně z deklarovaných přijatých plnění od korporace LUCK EVER s. r. o., a to i přesto, že právě u této korporace proběhla v inkriminovaném období daňová kontrola za účelem odstranění pochybností se závěrem, že daňový subjekt uskutečňuje předmětnou ekonomickou činnost a jím uplatněný nárok odpovídá deklarovaným zdanitelným plněním.

[27] Krajský soud se však těmito námitkami sám vůbec nezabýval (a to ani přípustností námitek uplatněných v doplnění žaloby, tedy zda se jedná o námitky uplatněné po koncentraci řízení, či zda jde pouze o rozhojnění již dříve v žalobě uplatněné argumentace). Ocitoval pouze části správních rozhodnutí, které ovšem na vznesené námitky neposkytují odpověď. Zároveň se nelze spokojit s pouhým obecným odkazem na 8 stran rozhodnutí žalovaného (viz bod 21 tohoto rozsudku), které se týká vypořádání odvolacích námitek, neboť z takového odkazu není vůbec zřejmé, jakým způsobem žalovaný na obdobné námitky odpověděl a proč tuto odpověď krajský soud považuje za přílehlavou a správnou.

[28] Nejvyšší správní soud tak musel přisvědčit stěžovateli v námitce týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů.

[29] Ve vztahu k stěžovatelčině námitce, že správní orgány zajistily do 2 měsíců po vydání zajišťovacích příkazů téměř celou částku, čímž bylo dle stěžovatelky potvrzeno, že neexistovala důvodná obava o dobytost daně, krajský soud sice správně uvedl, že úspěšností následné exekuce nelze zpětně hodnotit zákonnost vydání zajišťovacích příkazů, pokud správce daně náležitě odůvodní, proč k jejich vydání přistoupil, avšak náležité odůvodnění zajišťovacích příkazů stěžovatelka zpochybňovala a, jak již bylo výše uvedeno, z odkazu krajského soudu na správní rozhodnutí na její námitky neplyne dostatečná odpověď.

[30] Otázku proporcionality ve smyslu možného likvidačního účinku zajišťovacích příkazů krajský soud správně posoudil v intencích rozsudku ze dne 20. 9. 2016, č. j. 4 Afs 158/2016 - 27, ze kterého vyplývá, že jsou-li splněny podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu, tuto otázku správce daně nezkoumá. Nezabýval se však námitkou, kterou stěžovatelka též v žalobě vznesla, že daňový řád předpokládá existenci „značných obtíží“ při výběru daně, nikoliv pouhou nemožnost uhradit dobrovolně doměřenou daň najednou. Je třeba vážit možnost splátek, posečkání či jiných reálně v úvahu přicházejících institutů. K této námitce Nejvyšší správní soud odkazuje například na rozsudek ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 - 66. Opět je zde proto klíčové posouzení splnění

pokračování

podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů ve vztahu ke konkrétním žalobním námitkám, které krajský soud dostatečně neprovedl.

[31] Nejvyšší správní soud se tak nemohl věcně zabývat námitkami, které stěžovatelka vznesla v kasační stížnosti ve vztahu k podstatě věci, neboť na tyto námitky musí nejprve dostat jasnou a přezkoumatelnou odpověď od krajského soudu. Tuto odpověď nemůže nyní Nejvyšší správní soud určovat ani předjímat.

[32] Za nepřezkoumatelný naopak Nejvyšší správní soud nepovažuje odkaz krajského soudu na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2015, č. j. 22 Af 8/2015 - 69. Odkazem na tento rozsudek krajský soud reagoval na námitku, že za období, pro která byly zajišťovací příkazy vydány, již daň byla stanovena a den splatnosti uplynul. Stěžovatelka namítá, že krajský soud uvedl, že závěr prezentovaný v citovaném rozsudku následně obstál i v přezkumu před Nejvyšším správním soudem, ačkoliv ten se touto námitkou vůbec nezabýval, a z toho důvodu považuje závěr soudu za nepřezkoumatelný. Z napadeného rozsudku je však dle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že krajský soud na podkladu rozsudku Krajského soudu v Ostravě jasně formuloval svůj závěr, že při vydání zajišťovacích příkazů není rozhodné, zda se jedná o daň vyměřovanou či doměřovanou. Tento závěr je zcela přezkoumatelný, jeho věcnou správnost však stěžovatelka nezpochybnila. Otázka, zda se Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 - 66, tímto závěrem zabýval či nikoliv, tak není rozhodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2018, č. j. 30 Af 32/2017 - 90, proto podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení bude krajský soud postupovat v souladu s právním názorem vyjádřeným výše a bude se konkrétně zabývat námitkami, které stěžovatelka v žalobě vznesla, týkajícími se splnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů.

[34] Podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu